

Уладзімір Караткевіч – адзін з самых вялікіх класікаў беларускай літаратуры. Але яго творы настолькі яскравыя, захапляючыя і актуальныя, што з упэўненасцю можна сказаць, што ён даспадобы і сучаснаму пакаленню...

Сапраўдны патрыёт, ён вельмі любіў Беларусь, яе краявіды і людзей. Яшчэ Уладзіміра Сямёнавіча мы ведаем як аднаго з самых знакамітых нашых эсэістаў. Паразважаючы і ўлічваючы гэтыя акалічнасці, у мяне ўзнік наступны невялічкі твор, які, здаецца, падобны да караткевіцкіх нарысаў...

Напэўна, я ніколі б не задумаўся над сапраўдным сэнсам прыказкі “У гасцях добра, а дома лепш”, калі не адзін выпадак.

Не так даўно мне пашчасціла пабываць у Егіпце. Перад падарожжам я лічыў гэту краіну раем, але як толькі наш самалёт падляцеў, засумняваўся ў гэтым: праз шкло ілюмінатара не было відаць ні дрэўца, ні рачулкі, толькі адзін жоўты акіян пяску. На выхадзе адразу абдала спякотным егіпецкім паветрам, нібыта вогненная рука сціснула грудзі. У гэты момант я ўспомніў раніцу ў беларускім лесе: туман над ракой, свежы ветрык, што калыша верхавіны стромкіх дрэў. Як мне захацелася апынуцца там!

На трэція суткі адпачынку мы адправіліся да сусветна вядомых пірамід. Гэты дзень быў асабліва гарачым. Галава гудзела, і, калі пасля доўгай дарогі ў Гізу, я, стомлены спякотай і сухім пячаным паветрам, убачыў жамчужыны егіпецкай зямлі, яны здаліся мне толькі велізарнымі каменнымі глыбамі. Стоячы пад пякучым сонцам, я ўявіў чыстую, светлую і непаўторную ў сваёй дзівоснасці беларускую прыроду...

Красавік. Веснавія сонечныя промні азараюць наваколле, абуджаецца прырода: яна трохі паспела адпачыць за доўгія халады. Зняўшы зімовыя чары, дрэвы і кусты выхваляюцца перад сонечнымі зайчыкамі новымі ліпкімі лісточкамі. Першыя кветкі ахутваюць прыемным, ледзь салодкім водарам і без таго насычанае лясное паветра. Спявае нябачны птушыны хор. І гэты спеў разам з басістым гулам чмялёў прыносіць вялікае задавальненне сузіральніку.

Лета. Чэрвень. Гарачыня. У такі час не знайсці лепшага месца, чым сасновы бор: насычаны пах смалы, асаблівы водар траў, стракатанне конікаў, спакой і нейкае асаблівае шчасце. А цуд летніх зорных начэй! На цёмна-сінім покрыве неба рассыпаны алмазныя бусіны. І нават рэдкія ўсплескі зараніц у час нараджэння навальніцы, гулкай, моцнай і свежай, падобныя да маленечкіх лямпачак сафітаў у дарагой ювелірнай краме.

І нават пасля свайго летняга роскіту прырода не згасе. Верасень. Падножжа дрэў, нібы аксамітам ці чырвоным золатам, ахутана лісцем. Сярод гэтай прыгажосці праглядаюцца рознакаляровыя капялюшыкі: шакаладныя – баравікоў, ярка-аранжавыя – падасінавікаў, колеру слановай косці – груздоў. Прырода аб’яўляе баль бабінага лета. У тонкіх ніцях павуціны глядзіш ды і спыніць свой палёт разны лісток бярозы альбо дуба, і, магчыма, стане для

павучка чымсьці накшталт парусніка, а парывісты вецер загушкае яго ў хвалях сну.

Паступова белыя сумёты укрываюць зямлю. Наступае снежань. Аголеныя дрэвы апранаюць шубы і княжыя шапкі. У снежнай кнізе водгукаў пакідаюць слядамі свае пажаданні лясныя жыхары. Прыемны колкі пах першага марозца...

...Пякучы ўдых пераносіць мяне зноў у Гізу...

У шкле ілюмінатара бачу неабсяжны жоўты пясчаны акіян. Удалечыні мерна рухаецца чорны птушыны клін. Магчыма, гэта жураўлі, якія ляцяць у вырай. Мне здаецца, калі б я разумеў мову птушак, то змог пачуць іх сумныя словы: “Як далёка мы ад дома! Хутчэй бы на Радзіму! У гасцях добра, а дома лепш!”

Да сустрэчы, крылатыя сябры! Да сустрэчы на роднай зямлі!